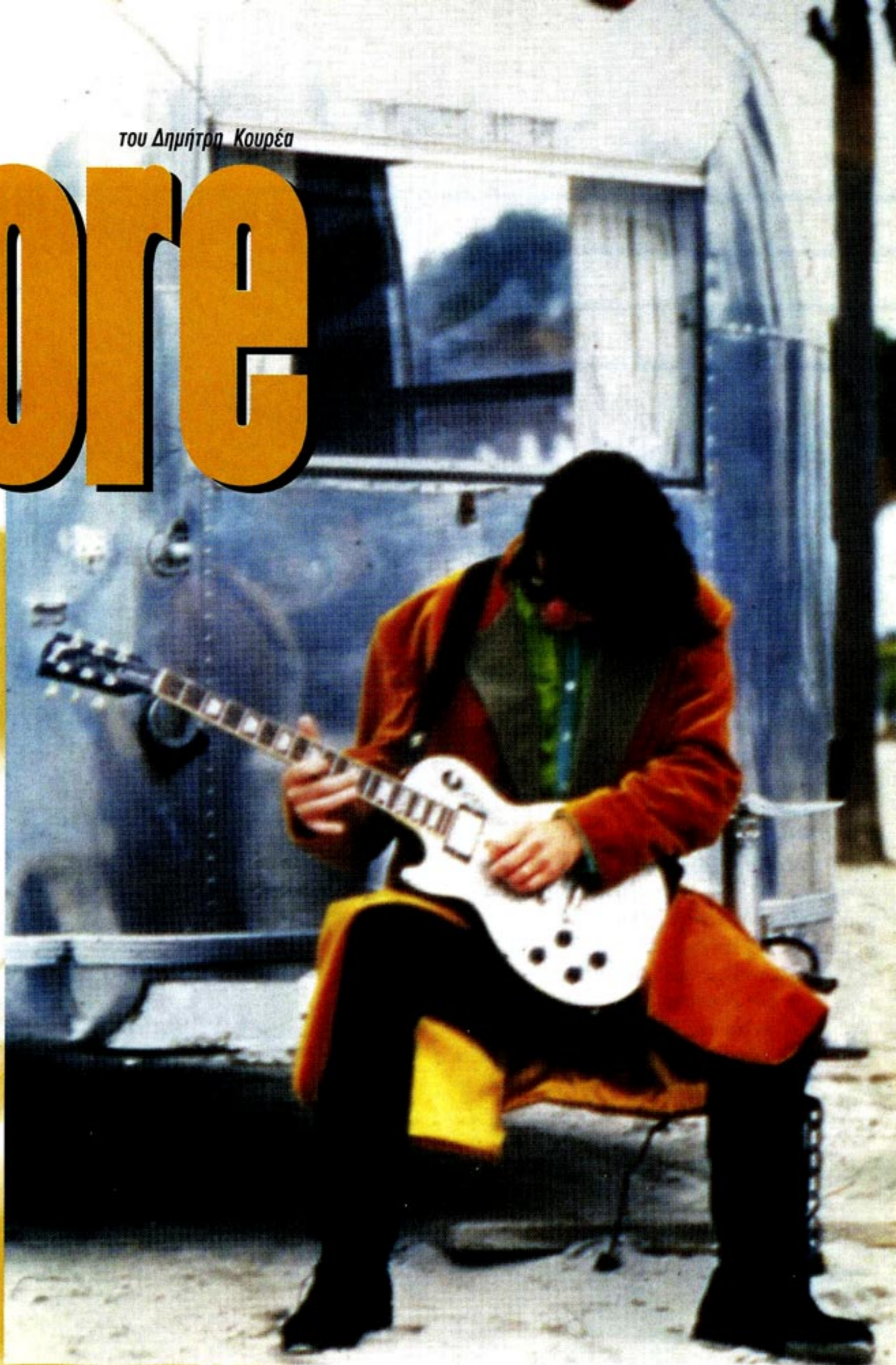

του Δημήτρη Κουρέα

Gary Moore

Ο Gary Moore, αν και παρέμεινε πολύ λίγο καιρό συνολικά στη σύνθεση του δυνατώτερου rock σχήματος που γέννησε η Ιρλανδία -ο λόγος για τους Thin Lizzy- συνέδεσε το όνομά του με αυτούς. Αρκετοί τον γνωρίζουν σαν μέλος τους και ακόμα περισσότεροι σαν σόλο καλλιτέχνη. Στην πραγματικότητα ο Gary Moore δεν είναι τίποτα από τα δύο. Ο Gary Moore είναι απλά ένας φανατικός κιθαρίστας ή, όπως είπε και ο Elvis, "I'm A Guitar Man"...

Τα πρώτα βήματα...

Ο Gary Moore γεννήθηκε στο Μπέλφαστ της Β. Ιρλανδίας στις 4 Απριλίου του 1952. Η προσήλωσή του στα τάστα της κιθάρας φάνηκε πολύ νωρίς και έτσι σε ηλικία μόλις έντεκα ετών γνώριζε πώς να χειρίζεται ικανοποιητικά τις χορδές της. Η μουσική που άκουγε ήταν τα blues, γεγονός που θα διαφανεί πολύ αργότερα στην καριέρα του, όταν θα στρίψει το τιμόνι του σε πιο blues φόρμες. Στην εφηβική του ηλικία μετακομίζει νοτιότερα στο Δουβλίνο όπου και αρχίζει να μπαίνει στο μουσικό παιχνίδι με μια τοπική μουσική μπάντα που έμελλε αργότερα να γίνει ευρύτερα γνωστή, τους Skid Row. Το συγκρότημα παίζει ένα αμάλγαμα mellow rock και heavy blues και θεωρείται progressive για την εποχή του και την Ιρλανδία. Ο Gary Moore μόλις στα δεκαέξι του αρχίζει να χτίζει τη σκάλα του μύθου του κερδίζοντας σύντομα τον τίτλο του πιο γρήγορου κιθαρίστα της περιοχής. Στους Skid Row θα συναντήσει τον Phil Lynott, τη θρυλική μορφή αργότερα των Thin Lizzy. Ο Lynott είναι η φωνή των Skid

Row αλλά όχι το μπάσο που γνωρίσαμε, αφού ακόμα δεν ξέρει να παίζει! Ο Moore και ο Lynott θα δημιουργήσουν έναν προσωπικό κώδικα επικοινωνίας που θα λειτουργήσει πολλές φορές στο μέλλον.

Σύντομα όμως ο Phil Lynott μαζί με ένα μέλος ακόμα των Skid Row θα αποχωρήσει για να ξεκινήσει την ιστορία των Thin Lizzy και ο Gary Moore θα αναλάβει τον ηγετικό ρόλο. Η ικανότητά του θα συνδυαστεί με ένα πολύτιμο γι' αυτόν παιχνίδι της τύχης. Οι Skid Row τοποθετούνται supprot συγκρότημα σε μια συναυλία των Fleetwood Mac στο Δουβλίνο. Οι μαστορες του ανερχόμενου βρετανικού blues έχουν εκείνο τον καιρό στη σύνθεσή τους το ιερό τέρας που ακούει στο όνομα Peter Green. Ο Peter Green

θα ακούσει το Moore και την μπάντα του και αμέσως μετά το τέλος της συναυλίας θα τους ζητήσει να κρατήσουν επαφή μαζί του.

Με την πολύτιμη βοήθεια, λοιπόν, του Peter Green οι Skid Row θα βρεθούν χωρίς αργοπορία με τον πρώτο τους δίσκο που τίτλο έχει το όνομά τους, κάπου στα 1970, και με συμβόλαιο με την αγγλική CBS. Το ένστικτο του πρωταγωνιστή των βρετανικών blues, Peter Green, είναι αλάνθαστο όπως θα αποδείξει και η ιστορία. Οι Skid Row εργάζονται νυχθημερόν για να στήσουν το οικοδόμημά τους με συναυλίες, ηχογραφήσεις και πρόβες. Μετακομίζουν μάλιστα στο Λονδίνο για να είναι στο κέντρο της τότε μουσικής βιομηχανίας. Ο νεαρός Gary Moore έχει ήδη μεγάλη όρεξη για δουλειά και

Η σόλο καριέρα του Moore ξεκινά το 1973 με το πρώτο του προσωπικό άλμπουμ "Grinding Stone".

συμμετέχει επιπλέον στο δίσκο "Heavy Petting" των συμπατριωτών του Dr. Strangely Strange, ένα ψυχεδελικό σχήμα με μικρή αλλά σημαντική ιστορία στον αντίστοιχο χώρο.

Οι Skid Row συνεχίζουν το 1971 με έναν ακόμα δίσκο, το "34 hours", που ονομάζεται έτσι γιατί ηχογραφήθηκε σε 34 ώρες ακριβώς. Το συγκρότημα κερδίζει τη συμπάθεια όχι μόνο των Ιρλανδών συμπατριωτών του, αλλά και των υπόλοιπων Ευρωπαίων που αρχίζουν να μιλούν για κάποιο βιρτουόζο νεαρό Ιρλανδό κιθαρίστα. Βοηθά σε αυτό και η δεύτερη περιοδεία του συγκροτήματος στην Ευρώπη.

Ο Gary Moore αμέσως μετά την ηχογράφηση του τρίτου δίσκου των Skid Row αποφασίζει να αποχωρήσει αγκαλιά με την κιθάρα του και να κερδίσει το μουσικόφιλο κοινό μόνος του. Αυτός όμως ο τρίτος και τελευταίος δίσκος του συγκροτήματος με το Moore δε θα κυκλοφορήσει ποτέ ή μάλλον, για να είμαστε ακριβείς, θα κυκλοφορήσει κάπου είκοσι χρόνια αργότερα, στα 1990, από την εταιρεία Castle Communications που θα αγοράσει τα δικαιώματα. Τον Gary Moore αντικαθιστά στην μπάντα ο Peter Charman και ο δίσκος που προαναφέραμε ηχογραφείται ξανά, όμως όσο και αν ακούγεται

απίστευτο ούτε και αυτός θα κυκλοφορήσει! Είναι αυτονόητο πως οι ένδοξες μέρες των Skid Row τελειώνουν κάπου εκεί.

Η δεκαετία του 70...

Η σόλο καριέρα του Moore ξεκινά το 1973 με το πρώτο του προσωπικό άλμπουμ "Grinding Stone". Η "μυλόπετρα" θα προετοιμάσει το κοινό για τη θύελλα των χρόνων που θα ακολουθήσουν. Η Gary Moore Band υποστηρίζεται από δύο ακόμα μουσικούς, τον Pearce Kelly στα ντραμς και τον John Curtis στο μπάσο. Εδώ περιλαμβάνεται το "Boogie My Way Back Home" που αφήνει να διαφανεί η επιρροή των blues πάνω στον Gary Moore, αλλά και συνθέσεις περισσότερο progressive όπως το "Grinding Stone", το "The Energy Dance" αλλά και το δεκαεπτάλεπτο "Spirit". Το όλο αποτέλεσμα θεωρείται εξαιρετικά ενδιαφέρον, όμως η ιστορία της Gary Moore Band θα αποδειχτεί μικρή.

Σύντομα, για την ακρίβεια τον επόμενο χρόνο, ο Phil Lynott θα τον θυμηθεί και θα τον καλέσει να ενσωματωθεί στους Thin Lizzy. Η πολυθρύλητη συνεργασία, για την ακρίβεια η πρώτη φάση της, θα διαρκέσει λιγότερο από τέσσερις μήνες αλλά το δίδυμο Moore-Lynott θα αφήσει άφωτους τους οπαδούς της rock. Ο δισκογραφικός καρπός αυτής της φάσης θα αφήσει τρία τραγούδια μονάχα πριν ο Moore αποχωρήσει, τα "Little Darling", "Still In Love With You" και "Sitamoiá".

Ο Gary Moore αφήνοντας τους Thin Lizzy την άνοιξη του ίδιου χρόνου θα διαλέξει τις ζωντανές εμφανίσεις για να εκτονώσει το δυναμικό του. Δε θα περάσει όμως πολύς καιρός και θα βρεθεί να συμμετέχει σε ένα άλλο συγκρότημα, που από πολλούς θεωρείται ένα ευρηματικό σχήμα, τους Colosseum II, που αρχηγό και ιθύνοντα νου έχουν τον ντράμερ Jon Hiseman. Το

συγκρότημα κινείται στο χώρο του jazz - rock και είναι η συνέχεια των Colosseum που ξεκίνησαν τη ζωή τους στα τέλη της δεκαετίας του εξήντα.

Πολύ γρήγορα το κοινό θα αντικρίσει τον πρώτο δίσκο των Colosseum II, το άκρως ενδιαφέρον "Strange New Flesh". Με την κυκλοφορία του δίσκου το συγκρότημα μπαίνει ξανά στο στούντιο και τελειώνει μέσα σε επτά ημέρες το δεύτερο άλμπουμ τους που θα κυκλοφορήσει μέσα στο 1977 με τίτλο "Electric Savage". Και πάλι με εκπληκτική ταχύτητα μέσα στον ίδιο χρόνο οι Colosseum II θα κυκλοφορήσουν τον τρίτο δίσκο με τη συνεργασία του Gary Moore, το "War Dance". Κάπου εδώ όμως ο Moore ανοίγει τα πανιά του για άλλα μέρη.

Η χρονιά που ακολουθεί είναι ιδιαίτερα δημιουργική γι' αυτόν. Πολλές συνεργασίες και το προσωπικό άλμπουμ "Back On The Streets" γεμίζουν το βιογραφικό του. Στο δίσκο αυτό συμμετέχει και ο φίλος πια Phil Lynott. Από εδώ θα ξεχωρίσει η instrumental σύνθεση "Parisienne Walkways" που θα γοπεύσει πλήθος ακροατών και επίδοξων κιθαρωδών ακόμα και χρόνια μετά την αρχική της κυκλοφορία. Άλλωστε το "Parisienne Walkways" θα αποτελέσει και την πρώτη μεγάλη του εμπορική επιτυχία. Στο μέλλον ο Gary Moore θα επανακυκλοφορήσει τους παριζιάνικους δρόμους του εμπλουτίζοντάς τους με καινούργια στοιχεία που ενσωματώνει, λόγω εμπειρίας πια, στις ηχογραφήσεις.

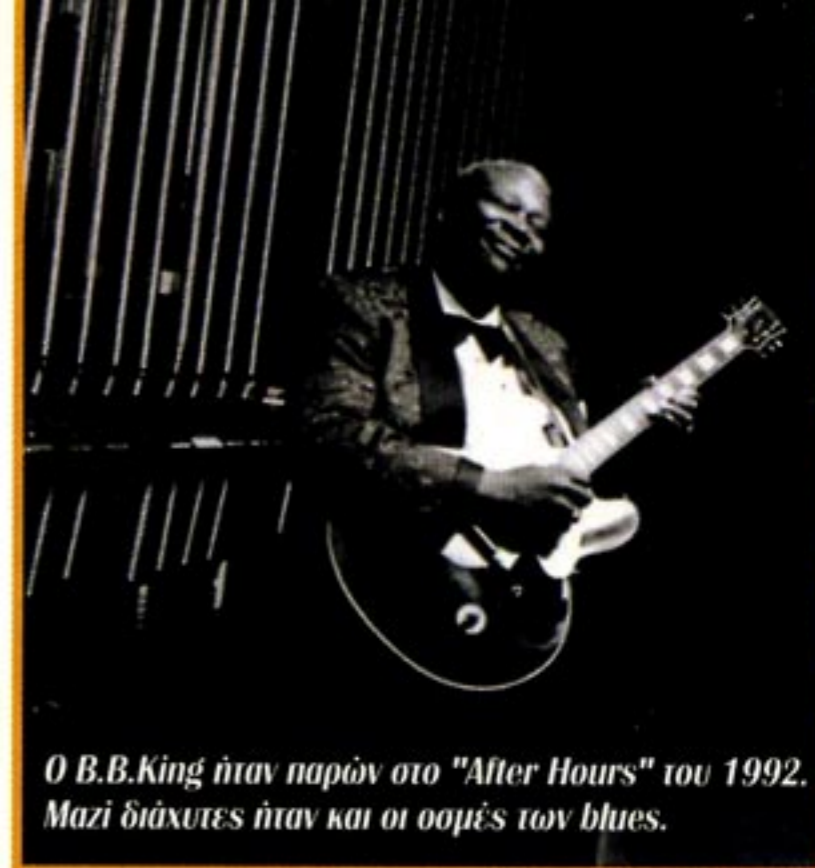
Βρισκόμαστε στα 1978. Για μια ακόμη φορά ο Gary Moore ενσωματώνεται στους Thin Lizzy, αποδεχόμενος την πρόταση του Lynott. Αποτέλεσμα της καινούργιας συνεργασίας ο δίσκος "Black Rose" που κυκλοφορεί το 1979. Θα ξεχωρίσουν τα "Do Anything You Want" και -ο δυναμικής- "Waiting For An Alibi". Ακολουθεί περιοδεία του σχήματος στην Αμερική, την οποία ο Gary Moore εγκαταλείπει στο μέσον της για να πάει στο Λος Άντζελες και να δημιουργήσει το νέο του συγκρότημα, τους G-Force. Πιθανός λόγος της αποχώρησής του από τους Thin Lizzy η διαφωνία του για τον τρόπο που προωθείται το συγκρότημα από το μάνατζερ. Οι G-Force από την άλλη θα προλάβουν πριν ο Gary Moore αλλάξει πάλι διάθεση και αποχωρήσει να κυκλοφορήσουν ένα ομώνυμο άλμπουμ και τρία ή τέσσερα σινγκλ.

Τα 80's είναι εδώ...

Δεκαετία του ογδόντα πλέον. Άλλη μια ενδιαφέρουσα συνεργασία προκύπτει για τον Gary Moore που μάλιστα την καλύπτει και ένα άρωμα θρύλου. Ο μπασίστας Greg Lake τον καλεί να παίξει στον προσωπικό δίσκο που ετοιμάζει, αναθέτοντάς του ένα σόλο κιθάρας που κανείς άλλος δε θα μπορούσε να βγάλει όπως έπρεπε.

Ο George Harrison έλαβε ενεργό μέρος στο "Still Got The Blues", που πέτυχε να μεταμορφώσει τον Gary Moore.

Ο B.B.King ήταν παρών στο "After Hours" του 1992. Μazi διάχυτες ήταν και οι σομές των blues.

Τουλάχιστον αυτό πίστευε ο Greg Lake. Ο Moore εμφανίζεται στο στούντιο της ηχογράφησης δεκαπέντε λεπτά πριν την ώρα που τον περίμεναν, μπαίνει αμέσως στην αίθουσα ηχογράφησης και τελειώνει στο άψε σβήσε τη δουλειά του. Ο Greg τον παρακαλεί να μείνει λίγο ακόμα και την ίδια μέρα τελειώνει το μισό του δίσκο. Η συνεργασία τους θα συνεχιστεί και σε μια περιοδεία του Greg Lake. Όσον αφορά τον Gary Moore, αυτός την ίδια περίοδο κυκλοφορεί το σινγκλ "Nuclear Attack" που του χαρίζει λίγη δόξα ακόμα και φυσικά το αντίστοιχο της σε χρέμα.

Το Φεβρουάριο του 1983 ο Gary Moore συνεχίζει να συνεργάζεται με τον Greg Lake στο δίσκο "Manoeuvres" του δεύτερου ενώ συγχρόνως ετοιμάζει το προσωπικό του άλμπουμ. Το ίδιο καλοκαίρι ηχογραφείται και η συναυλία του στο Marquee club και το υλικό κυκλοφορεί σύντομα σε ένα δίσκο με τον τίτλο "Live At The Marquee". Το "Corridors Of Power" που τελειώνει και κυκλοφορεί αυτήν τη χρονιά εν μέσω πολλών υποχρεώσεων του καλλιτέχνη θα πάει πολύ καλά και εμπορικά. Μέχρι να τελειώσει η χρονιά θα φιγουράρει στις λίστες των καλύτερων πωλήσεων για το hard rock. Αποτέλεσμα είναι και μια πετυχημένη περιοδεία με βάση το δίσκο αυτόν.

Το 1984 ο Gary Moore περιοδεύει και στην Ιαπωνία. Το υλικό αυτό θα κυκλοφορήσει για την Ευρώπη το 1986. Πριν τελειώσει ο χρόνος ο Moore έχει καταφέρει να τελειώσει και το "Victims Of The Future" που θα κυκλοφορήσει τον Γενάρη του επόμενου χρόνου. Ακολουθούν εξαντλητικές παγκόσμιες τουρνέ για την προώ-

θηση αλλά και την ηχογράφηση νέου ζωντανού υλικού. Μέσα στο χρόνο αυτόν θα κυκλοφορήσει επίσης το "Dirty Fingers" -το δισκάκι που απλόχερα σας προσφέρει το Pop+Rock με την προσθήκη μάλιστα δύο bonus κομματιών-. Μην ξεχάσετε λοιπόν να προσέξετε την εκρηκτική διασκευή του τραγουδιού "Don't Let Me Be Misunderstood", θα σας απογειώσει, αλλά φυσικά και το "Nuclear Attack", το σινγκλ του 1981 που περιλήφθηκε στο "Dirty Fingers".

Η ίδια χρονιά είναι αυτή που θα φέρει τον Gary Moore πιο κοντά σε περισσότερους ακροατές αφού κυκλοφορεί η μπαλάντα "Empty Rooms" που χαμπλώνει το σκληρό ύφος της μουσικής του περιλαμβάνοντας και πιο pop στοιχεία. Επιπλέον ο καλλιτέχνης μετά από δέκα ολόκληρα χρόνια θα επιστρέψει, διάσπρος πια, στη γενέτειρά του Ιρλανδία για συναυλίες και το γεγονός θα γιορταστεί με ιδιαίτερη χαρά από τους συμπατριώτες του.

Η νέα συνεργασία του με τον Phil Lynott θα δώσει ακόμα μεγαλύτερο βάρος στην επιστροφή του στην πατρίδα. Ο καρπός αυτής της τελευταίας δυστυχώς αυτής συνάντησης θα ταρακουνήσει τους ακροατές. Ονομάζεται "Out In The Fields" και θα σκαρφλώσει ψηλά στα τσαρτ, ενώ το δίδυμο θα φιγουράρει στο εξώφυλλο του σκληροπυρηνικού περιοδικού Kerrang! Ο Phil Lynott μετά από αυτό θα αποφασίσει να αφήσει το μάταιο κόσμο μας. Είναι Γενάρης του 1986. Ο Gary Moore ίσως επηρεασμένος και από το θάνατο του Lynott θα ατονήσει αυτήν τη χρονιά. Η επόμενη όμως χρονιά θα χρωματιστεί με την επιστροφή του σε Ιρλανδικές αντιλήψεις. Το άλμπουμ "Wild Frontiers" τα πάει καλά σε πωλή-

σεις και αναδεικνύει συνθέσεις όπως το "The Loner". Άλλη μια χρονιά επιφανειακής ανάπαυλας ακολουθεί. Ο Moore δουλεύει σιωπηλά πάνω στο επόμενο πόνημα του που θα κυκλοφορήσει το 1989 με τον τίτλο "After The War" που φυσικά περιλαμβάνει και το ομώνυμο επιτυχημένο τραγούδι. Εκτός όμως από αυτό ο δίσκος περιλαμβάνει το "Blood Of Emeralds", ένα τραγούδι αφιερωμένο στο μακαρίτη φίλο Phil Lynott, αλλά και μια συνεργασία με τον Ozzy Osbourne στο τραγούδι "Led Clones". Επίσης αρχίζει να διαφαίνεται η τάση του Gary Moore να μετακινηθεί σε πιο blues καταστάσεις με τη διασκευή του "The Messiah Will Come Again" του απίστευτου Roy Buchanan.

Οδεύοντας προς το τέλος της χιλιετίας

Και πραγματικά αυτό θα δηλώσει σύντομα και ο ίδιος στο μαντζέρ του, ότι δηλαδή θα ήθελε να παίξει κάτι διαφορετικό, ίσως κάτι πιο blues. Η απόφασή του αυτή θα γίνει πραγματικότητα με τον καλύτερο μάλιστα τρόπο το 1990. Είναι η χρονιά που τα blues θα γεμίσουν έναν ολόκληρο δίσκο του, πιθανότατα τον πιο πετυχημένο της καριέρας του. Το "Still Got The Blues" θα ακουστεί πολύ και συγχρόνως θα γίνει ένα από τα διαχρονικά του άλμπουμ. Να θυμίσουμε τα "Oh Pretty Woman",

ΤΟ CD ΤΟΥ POP+ROCK

Το cd του POP+ROCK αυτόν το μήνα δεν είναι μια συλλογή τραγουδιών αλλά ένα κανονικό επίσημο άλμπουμ. Πρόκειται δηλαδή για μια επανέκδοση με έντονο το συλλεκτικό χαρακτήρα, αφού συνοδεύεται από δύο bonus συνθέσεις που δεν υπήρχαν στο πρωτότυπο. Δεν είναι άλλες από τις "The Court Of Crimson King" και "21st Century Schizoid Man". Τα τραγούδια αυτά πρωτοεμφανίστηκαν στον ιστορικό από κάθε άποψη δίσκο των King Crimson το 1969. Εδώ πρόκειται για ζωντανές ηχογραφήσεις που είναι μάλλον λίγο δύσκολο να βρεθούν. Είναι από την περίοδο της συνεργασίας των Greg Lake και Gary Moore. Ο Gary Moore δίνει στα κλασικά αυτά κομμάτια μια δική του απόχρωση.

Όσον αφορά τα κανονικά κομμάτια του δίσκου "Dirty Fingers", να διευκρινίσουμε πως είναι όλα συνθέσεις του Moore εκτός φυσικά από το γνωστό "Don't Let Me Be Misunderstood". Η εκρηκτική διασκευή του τραγουδιού θα σας απογειώσει, όπως και το "Nuclear Attack", το σινγκλ του 1981 που περιλήφθηκε στο "Dirty Fingers". Ιδού το όλον του πράγματος...

- ▶ Hiroshima
- ▶ Dirty fingers
- ▶ Bad news
- ▶ Don't let me be misunderstood
- ▶ Run to your mama
- ▶ Nuclear attack
- ▶ Kidnapped
- ▶ Really gonna rock you tonight
- ▶ Lonely nights
- ▶ Rest in peace
- ▶ 21st century schizoid man (live)
- ▶ In the court of Crimson king (live)

Η σύνθεση του συγκροτήματος που υποστηρίζει τον Gary Moore (κιθάρα, φωνή) σε αυτόν το δίσκο του είναι οι Charlie Huhn (φωνητικά), Jimmy Bain (μπάσο), Don Airey (organ και πλήκτρα) και Tony Aldridge (ντραμς).

Ο Gary Moore συνεχίζει απότομος και μοναχά αυτός γνωρίζει με ποιό τρόπο θα δώσει συνέχεια στο "Back To The Blues"...

"Still Got The Blues", "Walking by myself" και "King Of The Blues" Στο δίσκο της μεταμόρφωσης του Gary Moore συμμετέχουν τόσο ο Albert King, όσο και ο George Harrison μια δική του σύνθεση. Σε ανταπόδοση ο τελευταίος θα καλέσει τον Gary Moore συμμετάσχει σε ένα τραγούδι των Traveling Wilburys, το "She's My Baby". Ο καινούργιος δρόμος που ακολουθεί ο καλλιτέχνης θα φωτιστεί ακόμα περισσότερο όταν θα του δοθεί η ευκαιρία να βρεθεί στην ίδια σκηνή με τον Albert King και τον Albert Collins στη διάρκεια κάποιας περιοδείας.

Αποτέλεσμα της απρόσμενα μεγάλης ανταπόκρισης του πρώτου blues δίσκου του είναι η κοντινή κυκλοφορία του άλμπουμ "After Hours" το 1992. Αυτήν τη φορά είναι ξεκάθαρη η πρόθεσή του να υπηρετήσει τα blues. Μαζί του θα εμφανιστούν σε αυτόν τον δίσκο δύο βασιλιάδες. Ο Albert King, όπως και στον προηγούμενο, αλλά και ο B.B.King.

Το 1993 θα κυκλοφορήσει ο τρίτος Blues δίσκος του Moore. Αυτήν τη φορά πρόκειται για το ζωντανά ηχογραφημένο "Live Blues" που περιλαμβάνει και μια εκτέλεση του γνωστού "Parisiennne Walkways". Πρόκειται για έναν από τους καλύτερους live δίσκους του Gary Moore.

Η χρονιά που ακολουθεί θα αφήσει στην ιστορία της δισκογραφίας ένα σημαντικό στοιχείο. Ο Gary Moore θα συναντήσει τους Jack Bruce και Ginger Baker στο "Around the Next Dream" αποδεικνύοντας οριστικά την ικανότητά του να περιδιαβαίνει με την κιθάρα του εύκολα τα μονοπάτια που του ξανοίγονται. Ο δίσκος αυτός, αν και έχει ένα σαφή rock προσανατολισμό, βασίζεται πάνω σε blues φόρμες. Θα αποσπάσει τα θετικότερα σχόλια κοινού και κριτικών που αντιλαμβάνονται πως ο Gary Moore έχει χρωματίσει έντονα το ηχητικό αποτέλεσμα αυτής της συνεργασίας. Το σχήμα θα βαπτιστεί BBM, δηλαδή Bruce - Baker - Moore. Δυστυχώς το διαφαινόμενο ενδιαφέρον μέλλον του θα καταστραφεί από τις διαφωνίες των τριών μουσικών και θα ξαναπάρει καθείς το δρόμο του. Τον ίδιο καιρό θα κυκλοφορήσει και μια συλλογή με τίτλο "Blues and Ballads 1982-1994" που θα περιλαμβάνει την "τριφυερή" άποψη του Gary Moore για τη μουσική. Για να πουλήσει -ίσως και να μη χρειαζόταν- στο άλμπουμ αυτό περιλαμβάνονται και τρία ακυκλοφόρητα τραγούδια εκ των

Το εξαιρετικά ενδιαφέρον χαρακτηριστικό του Gary Moore ήταν και παραμένει η ικανότητά του να εξελίσσεται, παραμένοντας όμως πιστός στο μουσικό όργανο που τόσο αγάπησε, την κιθάρα

οποίων το ένα είναι μια συνεργασία με το Snowy White, που ταιριάζει γάντι με το νέο στυλ του Moore.

Φαίνεται όμως πως ο Gary Moore ζητάει κάτι ακόμα για να μείνει ικανοποιημένος από τη μετάλλαξη αυτή που έχει συντελεστεί επιτυχώς έτσι και αλλιώς. Το κάτι ακόμα έρχεται το 1995 όταν θα κυκλοφορήσει το δίσκο "Blues For Greeny". Δεν πρόκειται απλά για την τρίτη δισκογραφική απόπειρα του στο χώρο του blues. Πρόκειται για ένα ολόκληρο σενάριο που βασίζεται πάνω στα εξής δύο στοιχεία. Όλα τα τραγούδια του δίσκου είναι συνθέσεις του παλιού γνώριμου και αρωγού Peter Green και ο Gary Moore τα παίζει χρησιμοποιώντας την Les Paul, κιθάρα που κάποτε ανήκε στον Peter Green. Ο τελευταίος φαίνεται πως επικροτεί την ενέργεια του Gary Moore και τον ακολουθεί στη σύντομη αλλά πολύ ενδιαφέρουσα περιοδεία του. Έτσι ο Gary Moore λαμβάνει και ουσιαστικά το χρίσμα του bluesman και με άλλον

αέρα πια θα προχωρήσει στο επόμενο σχέδιό του. Το επόμενο σχέδιο παίρνει σάρκα το 1997. Είναι ο δίσκος "Dark Days In Paradise", μια ανάμειξη όλων των μέχρι τότε απόψεων και στυλ του κιθαρωδού. Πιθανά και μια προσπάθεια να δημιουργήσει ή μάλλον να ανοίξει έναν ακόμα καινούργιο δρόμο στην καριέρα του. Χωρίς να κάνει τη μεγάλη έκπληξη αυτήν τη φορά καταφέρνει να αποδείξει τουλάχιστον πως δε φοβάται να δοκιμάσει, να πειραματιστεί με τους ήχους και τους ρυθμούς μιας νέας εποχής και να τους εντάξει στον τρόπο που παίζει μουσική. Ο πειραματισμός του δε σβήνει πάντως το αναγνωρίσιμο στυλ του.

Στις μέρες μας...

Έτσι τα πειράματά του θα τον οδηγήσουν στο τέλος της χιλιετίας, το 2000, στην παραγωγή ενός ακόμα άλμπουμ με τίτλο "A Different Beat". Εδώ ο Moore θα θέσει ως βάση των συνθέσεών του σύγχρονα ρυθμικά χαλιά και θα ξαπλώσει πάνω τους τα σόλο και τα ριφ της κιθάρας του. Με τον αέρα της συμμετοχής στη νέα μουσική πανδαισία θα ξεκινήσει μια πετυχημένη περιοδεία στην Ευρώπη όπου θα πλασάρει τον ανανεωμένο για μια ακόμα φορά Moore.

Οι τελευταίες του κινήσεις έρχονται το 2001 με το άλμπουμ "Back To The Blues". Ίσως αυτή και να είναι η οριστική του επιστροφή στις ακουστικές του ρίζες, κανείς όμως δεν ξέρει στα αλήθεια τι μπορεί να ετοιμάζει ο guitar man.

Το εξαιρετικά ενδιαφέρον χαρακτηριστικό του Gary Moore ήταν και παραμένει η ικανότητά του να εξελίσσεται, παραμένοντας όμως πιστός στο μουσικό όργανο που τόσο αγάπησε, την κιθάρα. Η διαδρομή του από τους progressive Skid Row ως τους ώριμους και σαφέστατους ως προς τις rock προθέσεις τους Thin Lizzy, το φλερτάρισμά του με τη σκληρή μεριά της μουσικής αλλά και οι Jazz - Rock πειραματισμοί στους Colosseum II ήταν μια συνεχής ανατροπή. Μια αναζήτηση που κατέληξε στα blues και πέρασε ακόμα και από τους dance δρόμους του 2000. Πάντα όμως με ένα και μοναδικό όχημα, με ένα και μοναδικό άλογο, την κιθάρα του.

Επιλεγμένη δισκογραφία Gary Moore

- ▶ Skid / 1970 - με τους Skid Row
- ▶ Heavy Petting / 1970 - με τους Dr Strangely Strange
- ▶ 34 Hours / 1971 - με τους Skid Row
- ▶ Grinding Stone / 1973 - με τους Gary Moore Band
- ▶ Οι ηχογραφήσεις με τους Thin Lizzy - 3 σινγκλ και το LP "Black Rose" / 1979
- ▶ G Force / 1979 - με τους G Force
- ▶ Corridors Of Power / 1982
- ▶ Victims Of The Future / 1983
- ▶ We Want Moore! / 1984
- ▶ Dirty Fingers / 1984
- ▶ Run For Cover / 1985
- ▶ Still Got The Blues / 1990
- ▶ After Hours / 1992
- ▶ Blues For Greeny / 1995
- ▶ A Different Beat / 1999